

İmla Hatalarını Seviyorum Hayatın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Aralık 2017

Kırağı çalandı örselenen zaman,
Göktü,
Aşkın rengi,
Elem ise körebe bir vazgeçiş.

Kanaatin de dibinde,
Kurak atlasların yorgun öfkesi,
Buğusu yoksunluğun,
Dibi tuttu işte kalemin,
Kara yağız delikanlı bildiğim
Her kelamı
Bin bir titizlikle
Geceye diktiğim...

Sancılar ayyuka çıktıkça,
Namert isyanı beşerin
Savruldukça
Peyda olan gecede
Diri hasret
Vebali imiş sevdaların
Ölümlük rehavet.

Kundaklandıkça benlik,
Kurcalandıkça nefret
Azabı bitmez kör yansımasında
Köhne vazgeçişlerin
Ufkunda
Her daim nedamet yoksunu
Yürekten bozma yırtık gömlek.

Şimdilerden çalıntıyım işte,
Dün mahmur desek de
Ne fayda!
Görgüsüz bir özlemlerle büyürken
Hece hece

Muştulanana lanet okur
Derinlerdeki titrek izlek.

Kambersiz düğünmüş her gün
Yazmayalım da
Geçer mi zaman aheste aheste?
Yanmasak usulca
Kuru sıkı tebessümlerden nemalanmak
Yine rahmetin sancağı,
Debdebeli yaşanmışlıklardan
Geride kalan.

Tık nefes her imge,
Yokuş yukarı çıkmak kadar
Savrulası niyazın
Hangi adresi varılmaz bir kör nokta?
Hangi laneti buyur eder de evren,
Tıpa tıp sarkacı
Evrenin ve yüreğin,
Neye delalet olsak da
Vuku bulanı dindireceğiz
Seher yelinden öte
Poyrazın soğuk ve yansız ağrısı.

İmla hatalarını seviyorum belki de hayatın:
Hani üstü örtülü korkularımın
Yamalı heyecanını seviyorumdur kim bilir
Bir de utku ve ufku
Olmayan yaslarımı.
Yaza yaza yas kalmadı,
Diyebilsem keşke yoksa
Dedim de mi de bunca saattir
Yokluğunu içiyorum
Hiçlikle örülü cümlelerimden
Tek satır damlamazken
Boş sayfaya?

Belki de boşluğumun dolu yanıdır
Şu sinsi hüznün.

Belki de irili ufaklı ölümlere
Söz geçiremediğimdendir
Hatta kıskanıp da gidenleri
Hala niye tutduğumdur hayata
Şunca inisiyatifi bile
Çok görürken kendime.

Kendimce de ölebilirim:
Tıpkı örtülü ödenek misali,
Sazan misali atladığım her hediyeyi
Bir de kopuk dirayetini evrenin
Mal ederim aralıksız hazanıma.

Mutlu olmayı denedim
Hem de daha dün.
Belli ki, ağır geldi bünyeme
Belli ki istiflediğim değil de
İndirgediğim o tablodur
Yine kıyasıya sevip
Kıyasıya nefret ettiğim
Yine bana dair bir safsata üretip
Benlik bir iç çekişle
Yetmek değil de evrene
Eremediğim hidayeti
Kurcalamamdır bunca zaman.

Ve sorduğum o tek soru ile
Yine evrim geçirmeye doğru yol aldığım
Çocukça bir isyandır
Az sonra çarpılacağımın bilincinde
Bir de kopamadığım şu ölümlü dünya.

Ne vardı şimdi de bunca mutluluğu
Taşımak ilk kez de değil üstelik
Düştü payıma
Ve havan batsın, kızım, diyenlere
Bile tebessüm armağan ettiğim
Bir akşamüstü:
Hem de yakarışım bile hezimetle

Ve en görgüsüz mutluluğu
Heba ederken
Gecenin bir vakti.

Hele ki köreldiğime delalet
Yazmaktan cayıp
Mutluluğa sığındığım.
Korkuluk misali eşkâlim
Hani olur da ilham gelip çalar kapımı,
Demek bile esefle cehaleti yargıladığım,
Sonra da hayatı sonlandırmayı
Anbean tehir ettiğim... demedim
Farz et, sen yine de Tanrım,
Demem nasıl ki boynumun borcu
Sona eren bir hikâyeden
Ben ne zaman alacağım payımı?
Derken kinayeden uzak,
Sezerken akla irak
Zaman ki en ceberut yargı
Yoksa ben de mi yarıldım ömrü?
Hicap bildirgem,
Teyellediğim zamanı
Şu yamalı benliğe,
Sonra da koyuverdiğim mutluluğu
Armağan etmek.

Kim ise gülme özürlü
Belki de dikenim içten içe
Kanatırken gül cemalimi
Kayda değer ne ise ifşa etmedim bil ki
Kaybını önemsemediğim
Üç beş yılın da hesabını sormak
Bana mı kaldı?

Ey, sen peri masalım;
Ey, körüklü sevdam
Yalın ve yalan olsam keşke
Keşke bir de yansız sevsem
Deli gibi tünesem her dalına sevdanın

Sonra da budasalar ikimizi el ele.
İşte düştüm yeniden aşka,
Kalıbımı basmayı düşünmezken
Hatta bir kez bile beni
Dillere düřürmemişken.

Senden alacaklıyım ey, hayat
Derme çatma kulübemde
Yalnızlığımla beni rahat bırak,
Demenin hüznü çöreklense de
Demediklerimi
Unutmadan
Dalmalıyım uykuya
Dediklerimi lanetlemeden Tanrı
Sığınmalıyım tövbelerime
Beni bir sen anlarsın ne de olsa.